

Нацист і психіатр. Доленосна зустріч напередодні Нюрнбергу

Джек Ель-Гай

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Юлія Лазаренко

© Видавництво «Наш Формат». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Келлі жили у просторій віллі в середземноморському стилі на пагорбах Гайгейт-роуд у Кенсінгтоні, заможному районі Каліфорнії на північ від Берклі. Черепичний дах будинку здіймався високо над водами затоки. А зовсім поруч, за кількасот метрів від чотирьох терас, вимощених стежок і схилу, на якому росли секвої та плодові дерева, виднілися надгробки кладовища «Сансет В'ю».

У патіо п-подібного будинку стояла каруселька і дитячий басейн. Вхідні двері вели в коридор, ліворуч — кухня з великою плитою, де залюбки куховарив доктор, на поверхнях — гриль і м'ясорубка. Поряд із кухнею — комірчина з морозильною камерою. Якось на ній сидів старший син сімейства і під її мирне гудіння планував зарубати батька сокирою.

Праворуч — ванна, де в перший день 1958 року розігрався фінал жахливої сцени, а за нею — вітальня: камін, довгий диван і крісло господаря, оббите зеленою шкірою. На підлозі килим, меблі присунуті до стін, щоб гостям було більше місця. Саме тут доктор Келлі бувало грався зі старшим сином. Хлопчик виходив із кімнати, а батько щось перекладав, скажімо, олівець на журнальному столику. Повернувшись, малий мав здогадатися, що змінилось.

За вітальню йшла спальня доктора Келлі та Дюкі — звідти було видно чимале задвір'я площею близько 2 тисячі квадратних метрів. Поруч гардеробна, куди часто-густо прокрадалися діти, щоб підслухати, через що сваряться батьки.

Чорні сходи на виході з вітальні вели на другий поверх. Там, нагорі, де з вузьких вікон на дерев'яну підлогу струменіло світло, лежав килимок, прикриваючи слід від кулі. У кінці коридору — кабінет доктора Келлі, а дорбогою до нього — шапка з реквізитом для його показових виступів.

З вікна кабінету відкривалася розкішна панорама на затоку Голден Гейт і тюремну вежу острова Алькатрас. Цей красвид, імовірно, навіював доктору спогади про іншу в'язницю, в якій йому випало працювати, — у Нюрнберзі.

На столі панував цілковитий орднунг. У невеличкій домашній лабораторії зберігалися пилки для кісток, спеціальний стіл, ступки й спиртівки, градуйовані циліндри з мензурками, колекція кристалів, зразки рослин на предметних скельцях, два людські черепи й хімікати на будь-який смак, зокрема й токсичні.

Діти спали на цокольному поверсі. Епізодичні візити доктора Келлі перед сном їх лякали. Зачувши, як від важких кроків скрипить підлога, вони збиралися з духом, бо ніколи не знали, у якому той настрої.

Місцем фінальної сутички була кухня. Після чергового скандалу Дюкі зазвичай збирала сумку й зникала на цілий день. Та цього разу доктор Келлі заревів, вискочив із кухні й кинувся вгору до свого кабінету. Він грюкнув дверима так, що розбив порцелянову підпірку, уламки якої розлетілися по сходах. А за кілька хвилин вийшов, затискаючи щось у руці. Спустився й став посеред сходового майданчика, який нависав над вітальнею, наче авансцена. Його слова прогрімili на всю кімнату: розгублена дружина, батько й діти перелякалися. А тоді чоловік поклав щось собі в рот і проковтнув.

...

Далі — у повній книжці «Нацист і психіатр. Доленосна зустріч напередодні Нюрнбергу».

nashaknyga.com.ua